

V radosti i bolesti

kladateľ a rehole milosrdných bratov. Predtým, ako sa tento svätec ujal vo svojej dobe ľudí na okraji spoločnosti, sám zažil odsúdenie od spoločnosti – dokonca pobyt v blázinci. Nemecký teológ Walter Nigg o tom napísal: *„Dobrodružný a ľahkovážny muž sotvačo vedel o náboženskom živote, kým do Granady neprišiel slávny kazateľ Ján z Ávily, priateľ Ignáca z Loyoly, Petra z Alcantary a Terézie z Ávily. Na deň svätého Šebastiána mal jednu zo svojich plamenných kázni. Medzi poslucháčmi bol aj Ján z Boha. Tentoraz ho kázeň zasiahla ako blesk, už nebol tým istým človekom. Vo svojom duševnom rozbúrení pred všetkými ľuďmi hlasno vyznával svoje hriechy... Obyvatelia Granady nevideli iné východisko, ako odviešť Jána do blázinca. Tam prežil viac rokov.“*

Táto ťažká skúsenosť ho priviedla k priekopníckemu dielu: zakladaniu nemocníc a zariadení, kde sa ľuďom prinavracia ľudská dôstojnosť. K ľuďom bez zázemia sa tam správajú s úctou, láskou a milosrdenstvom, pretože v nich vidia obraz Krista.

Ako mi prezradí riaditeľ Domova Sven Šovčík,

oltárny obraz svätého Jána z Boha dal namaľovať podľa predlohy, ktorú videl v dome generálnej kúrie rehole. Torzo starého barokového rámu, ktorý našiel na smetisku, dal zrekonštruovať zručnému majstrovi z Domova, a tak tu na ľudí počas svätej omše hľadá svätec, ktorý zanechal takýto testament: *„Chcem, aby všetci chorí vedeli, že si ich nesiem v srdci, či už sú v nemocnici, doma alebo bez povšimnutia okoloidúcich ležia niekde na ulici... Oni sú jediným dedičstvom, ktoré vám zanechávam.“* Svätý Ján z Boha zomrel na kolenách s krížom v ruke 8. marca 1550.

Odchádzajúc z Domova svätého Jána z Boha, kde napĺňajú jeho odkaz, rehoľná sestra Laura ma ešte „vyprevádza“ ďalším posolstvom, ktorým tu žijú: *„Všetci máme poslanie byť predĺženou Božou rukou.“*

Andrea Eliášová, foto: autorka

